

CLÀSSICA

Josep Vila s'acomiada en un concert emotiu

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

Orfeó Català PALAU DE LA MÚSICA
 8 DE MAIG

La confluència d'un aniversari, un naixement i un comiat en un mateix concert garantia uns nivells alts d'emoció que es van confirmar a la pràctica. L'Orfeó Català obria les celebracions del 125è aniversari amb l'estrena d'una obra encarregada a Josep Vila i Casañas, el director del cor, que, per la seva banda, dirigia la formació per

última vegada, tancant així una titularitat de 18 anys. Amb els alts i baixos inevitables en un període tan dilatat, Vila ha aconseguit fer progressar el cor i situar-lo en un estadi de solidesa musical que hauria de ser preludi de noves fites.

L'obra estrenada, *Veni Creator Spiritus*, contrastava de forma poderosa amb el *Te Deum* del mateix Vila que obria el concert. La lluminositat afirmativa d'aquesta peça va deixar pas a una partitura d'admirable ambició per a quartet solista, cor i orquestra. Un llarg preludi, d'un dramatisme sovint escruixidor, conduïa a una successió d'onades de tensió i distensió construïdes al voltant d'un grapat de poemes d'autors diversos que s'alternaven amb l'himne

llatí, amb una afirmació cada cop més ferma de la força salvífica de l'amor. Al costat de l'exigent escriptura coral, previsible atès el bagatge del compositor, l'atmosfèrica orquestració va ser un altre factor destacat d'una partitura que, tot i algun passatge un pèl allargassat, va causar un impacte innegable. Impacte al qual van contribuir tant l'entrega sense reserves de l'Orfeó Català com la bona feina de Marta Mathéu, Gemma Coma-Alabert, Joan Cabero i Josep-Ramon Olivé, i la ductilitat de l'Orquestra Camera Musicae. Al final, un grup nombrós d'antics cantaries es va sumar a l'últim *Cant de la senyera* que Josep Vila dirigia a l'Orfeó Català. Moltes gràcies per tota la bona feina, mestre. —